



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: M. R. A. H., nar. X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Tis u Blatna
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s. (OPU),
se sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, IČ: 75151529,
sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 25. 1. 2024 proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2024, č. j. KRPP-171975-31/ČJ-2023-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění žalobce za účelem předání do Italské republiky s odkazem na §

125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 45 dní, tj. celkem na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 30. 11. 2023 ve 21.40 hodin. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce byl dne 30. 11. 2023 kontrolován hlídkou OPKPE Plzeň na hlavním vlakovém nádraží, přičemž předložil pouze pravomocně zrušené povolení k pobytu vydané Spolkovou republikou Německo. Následnou lustrací v dostupných evidencích Policie ČR nebylo zjištěno, že by žalobce měl v ČR povolen jakýkoli druh pobytu, a proto byl dle § 27 odst. 1 písm. d) s odkazem na odst. 2 zákona o Policii zajištěn, neboť vstoupil a pobýval na území ČR neoprávněně. V systému Eurodac bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v SRN. Žalobce uvedl, že do ČR přicestoval omylem 30. 11. 2023, když při cestě z Regensburgu do Chamu, kde bydlí, ve vlaku usnul a probudil se až v Plzni. V SRN, kam se chce vrátit, mu byl udělen azyl, studuje tam jazykovou školu a má přítelkyni, na ČR nemá žádné vazby. Z Iránu vycestoval v roce 2022, z politických důvodů mu tam hrozí vězení. Žalovaným bylo následně zjištěno, že žalobce podal na území SRN žádost o azyl, v této zemi pobývá legálně, je však povinen na základě Dublinského řízení vycestovat do Italské republiky, jež by měla být odpovědná za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž Italská republika byla Dublinským střediskem na základě této informace požádána o posouzení své odpovědnosti za žalobce. Italská republika si vyžádala zaslání otisků prstů žalobce, tyto byly dne 22. 12. 2023 odeslány a čeká se na odpověď. Z tohoto důvodu není možné v době stanovené v rozhodnutí o zajištění ze dne 1. 12. 2023 č. j. KRPP-171975-9/ČJ-2023-030022 realizovat předání do Italské republiky, a proto bylo rozhodnuto o prodloužení doby trvání zajištění o 45 dní ode dne uplynutí lhůty stanovené v uvedeném rozhodnutí. Žalovaný shledal, že zajištění žalobce je přiměřené okolnostem případu, neboť je podezření, že žalobce azylovou proceduru zneužívá, když byl jako žadatel o mezinárodní ochranu povinen setrvat ve státě, kde o mezinárodní ochranu požádal, což porušil a z Italské republiky odcestoval do SRN, ač neměl žádné pobytové oprávnění v jiných členských státech, do SRN se chce vrátit. SRN však odmítla převzít žalobce zpět a sdělila, že odpovědnou zemí za posouzení žádosti o mezinárodní ochrany je Italská republika. Žalobci nejsou známy žádné skutečnosti, jež by mohly zmařit předání žalobce do jiného členského státu EU, a důvodně se domnívá, že Italská republika je povinna žalobce převzít a jedinou překážkou, proč není možné žalobce předat ihned, jsou v nařízení EU č. 604/2013 uvedené lhůty. Ze všech sdělení Dublinského střediska, jež má žalovaný k dispozici, vyplývá, že předání žalobce do Itálie je možné, pravděpodobné a realizovatelné.

II.

Žaloba

2. V žalobě namítal žalobce porušení základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 3 z. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména ve vztahu k možnosti realizace Dublinského transferu žalobce do Italské republiky, dále zásad uvedených v § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci zejména ve vztahu k zárukám pro zranitelné osoby, jež poskytuje italský azylový systém, v § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné co se týká uvedení úvah, jimiž se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí zejména ve vztahu k zohlednění zranitelnosti žalobce. Dále namítal rozpor s čl. 28 odst. 4 Dublinského nařízení ve spojení s čl. 10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, neboť

v průběhu správního řízení nebylo potvrzeno, že nelze účinně aplikovat jiná, mírnější opatření. Žalobce dále namítal rozpor s čl. 5 odst. 1 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv, podrobně se zabýval otázkou zranitelnosti s odůvodněním, že je zranitelnou osobou, v případě návratu do domovského státu mu hrozí z politických důvodů vězení a je zajištěn v pro něj ohrožujících podmínkách, v době zajištění se pokusil o sebepoškození. Žalovaný si měl ověřit, zda žalobce, který denně užívá léky proti nervozitě, s ohledem na svoji situaci nepotřebuje přístup ke specifické psychiatrické péči. V důsledku pochybení při identifikaci žalobce jako zranitelné osoby žalovaný nijak nerefletoval zranitelnost žalobce ve vztahu k otázce přiměřenosti zajištění, jeho alternativám zajištění a jeho délce, čímž rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Přestože důvod žalobcova zajištění netkví v rozhodnutí o správním vyhoštění, ale v rozhodnutí o předání do jiného členského státu EU – Italské republiky, posouzení rizika porušení pravidla non – refoulement v případě předání do Itálie je identicky relevantní, neboť žalobce nepovažuje ochranu italských státních orgánů za dostačující z důvodu, že italský systém vykazuje zásadní nedostatky, neboť v případě transferu do Italské republiky existuje riziko vyhoštění žalobce do země jeho původu. Podmínky přijímání žadatelů na základě Dublinského řízení se za nové italské vlády výrazně zhoršily, přičemž žalovaný se nezabýval posouzením, zda je azylový systém v Itálii zatížen nedostatky bránícími realizaci transferu, nezabýval se otázkou, zda je naplnění účelu zajištění alespoň potenciálně možné ani otázkou existence systematických nedostatků v Itálii pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů.

3. Žalovaný byl povinen posoudit, zda je zajištění přiměřené konkrétním okolnostem a zda lze použít mírnější opatření ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení 604/2013 (Dublinské nařízení). Z výpovědi žalobce však neplyne jeho nedůvěryhodnost, žalovaný nijak nerefletoval, že žalobce území SRN opustit nechtěl. Skutečnost, že žalobce nemá v ČR žádnou adresu, není dostačujícím odůvodněním nemožnosti uložit alternativu k zajištění, jíž nemusí být pouze zdržování se na soukromé adrese. Jako vhodná alternativa by se v případě žalobcejevilo ubytování v uprchlickém zařízení SUZ- v jednom z pobytových středisek, dále mohl žalovaný žalobci uložit v koordinaci se SUZ povinnost zdržovat se v jednom z Přijímacích či pobytových středisek správy MV a v určené době zde být přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, žalobce mohl být v tom případě dostupný pro další úkony v řízení.
4. Žalobce má pochybnosti, zda žalovaným nashromážděné materiály byly skutečně relevantní a zda žalovaný individuálně posoudil okolnosti případu žalobce. V té souvislosti poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že Protokol o podaném vysvětlení je ze dne 5. 9. 2023, přičemž k zajištění žalobce došlo 1. 12. 2023. Dále žalobce poukázal na to, že žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvádí, že Žalobce pobývá v SRN legálně dle sdělení německé policie., avšak následně na str. 5 uvádí, že žalobce z „Italské republiky“ vycestoval do jiného členského státu EU (SRN), ačkoli neměl žádné pobytové oprávnění v jiných členských státech. I v tomto ohledu je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
5. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 31. 1. 2024 k námitce žalobce, že rozhodnutí o zajištění o jeho zajištění je nezákonné s ohledem na to, že žalovaný nezohlednil zranitelnost žalobce, uvedl, že tato námitka je shodná s námitkou uplatněnou v předchozí žalobě ze dne

15. 12. 2023. Dále uvedl, že žalobce byl po zajištění odvezen na Psychiatrickou kliniku Fakultní nemocnice Plzeň k vyšetření, při zohlednění dosavadní medikace dospěl lékař k závěru, že je dle aktuálního klinického obrazu nepravděpodobný rozvoj abstinenčních příznaků a žalobce je schopen pobytu v policejní cele a následně v zařízení pro zajištění cizinců. Z lékařské zprávy ani vyjádření nevyplývá, že by trpěl depresí či úzkostí. Žalobce uvedl, že ve vězení v Iránu dostával drogy, aby nemohl spát i více než 40 hodin, ale blíže se k tomu nevyjádřil a nedoložil žádné věrohodné důkazy ani konkrétní okolnosti uváděného mučení žalobce. V zařízení, v němž je žalobce umístěn, má k dispozici nepřetržitou neodkladnou lékařskou i psychologickou péči, což si mohl ověřit, když se dne 15. 12. 2023 pokusil sebepoškodit opakovaným úderem ostrým plastovým předmětem do ruky, boucháním hlavou do zdi a vypitím pracího gelu po příchodu pracovníka zařízení, který následně vyplivl. Následně byl převezen rychlou záchrannou službou do FN Plzeň, kde byl vyšetřen psychiatrem. Z lékařské zprávy vyplývá, že žalobce je schopen pobytu v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Chování žalobce považuje žalovaný za účelové a demonstrativní, neboť k němu došlo krátce po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž podobná situace nastala dne 26. 1. 2024, kdy Dublinské středisko předalo žalobci rozhodnutí o předání do Itálie. Během předání tohoto rozhodnutí žalobce naznačoval, že by si mohl ublížit, případně zmařit transfer do Itálie, neboť pobýval na území Německa a do Itálie se vrátit nechce. Žalovaný má za to, že jednání žalobce jsou účelová, svoji situace chápe a snaží se ji za každou cenu změnit. Žalovaný nemá důvod se domnívat, že by byl žalobce zranitelnou osobou, v opačném případě by zůstal v Itálii, kde požádal o mezinárodní ochranu, do doby, než bude o jeho žádosti rozhodnuto.

7. K námitce žalobce, že žalovaný nemůže rezignovat na řádné zjištění skutkového stavu s odůvodněním, že obdobné otázky budou řešeny až v řízení o mezinárodní ochraně, ale musí posoudit podmínky, jež mu ukládá § 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvedl, že se nejedná o správní vyhoštění, kde je žalovaná povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda je vycestování cizince možné, přičemž žalovaný v žádném případě žalobci správní vyhoštění neukládá, ani o něm neuvažuje, pouze požádal Dublinské středisko o předání žalobce do jiného členského státu EU, Itálie, kde se žalobce sám rozhodl požádat o mezinárodní ochranu.
8. K námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda je naplnění účelu zajištění možné, žalovaný uvedl, že vycházel z individuálního stavu věci, postupoval v souladu se zákonem i Dublinským nařízením čl. 18 odst. 1 písm. b), dle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, jehož žádost se posuzuje, a který učinil žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Žalovaný tedy nemohl postupovat jinak za situace, kdy žalobce zcela dobrovolně požádal o mezinárodní ochranu v první jím zvolené bezpečné zemi, Itálii. V této zemi proto měl zůstat do doby rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, avšak namísto toho odcestoval do SRN, kde opět požádal o mezinárodní ochranu, čímž zatěžuje azylový systém. Kdyby byl v Itálii nějakým způsobem ohrožen na svých právech či podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení, jistě by to uvedl v řízení o mezinárodní ochraně v Německu či do Protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 12. 2023, což neučinil. Poukazuje-li žalobce na to, že se žalovaný nezabýval posouzením, zda je azylový systém v Itálii zatížen nedostatky bránícími realizaci transferu, pak měla-li by Itálie tyto nedostatky, zcela jistě by nedala souhlas s převzetím žalobce zpět do Itálie, kde nemá vyřešenou žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný

postupuje dle pokynů Dublinského střediska, jež je věcně příslušné ke komunikaci a samotné realizaci převzetí osoby, jež je v jiném členském státě žadatelem o mezinárodní ochranu. Italská republika přijala dne 12. 1. 2024 svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobce zpět a na základě toho žalovaný přistoupil i k prodloužení zajištění žalobce.

9. K námitce žalobce, který nepovažuje ochranu italských státních orgánů za dostačující, neboť italský systém vykazuje zásadní nedostatky, konkrétně v případě transferu existuje riziko vyhoštění žalobce do země jeho původu, žalovaný uvedl, že není oprávněn posuzovat postupy udělování mezinárodní ochrany v Itálii či případný proces vyhoštění do domovské země. Každopádně Itálie je členským státem EU, jenž je povinen dodržovat pravidla Dublinského nařízení stejně jako každá jiná členská země EU.
10. K námitce žalobce, že přesto že je zranitelnou osobou, byl umístěn do detence v ohrožujících podmínkách namísto uložení alternativy zajištění v podobě ubytování v Pobytovém středisku Správy uprchlického zařízení žalovaný uvedl, že byla splněna všechna kritéria ustanovení čl. 28 Dublinského nařízení, když při zohlednění jazykové historie žalobce nelze přehlédnout, že cestuje napříč členskými státy EU bez platných dokladů, není relevantním způsobem schopen prokázat svoji totožnost, nedoložil konkrétní důkazy o své zranitelnosti a za dané situace není důvod jej přemísťovat do jiného alternativního ubytovacího zařízení ani volit jiné alternativní opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců.
11. K námitce žalobce, že rozhodnutí vykazuje známky nesrozumitelnosti a zmatečnosti naznačující nedostatečné individuální posouzení, žalovaný uvedl, že co se týká data protokolu o podaném vysvětlení, je ze správního spisu zřejmé, že se jedná o písařskou chybu, neboť ze správního spisu je zřejmé, že protokol byl sepsán dne 1. 12. 2023, nikoli, jak je nesprávně uvedeno 5. 9. 2023.
12. V napadeném rozhodnutí je vysvětleno, že vzhledem k tomu, že německá strana dle Dublinského nařízení neakceptovala zpět převzetí žalobce, neměl žalovaný jinou možnost, než tuto skutečnost akceptovat, a proto Dublinské středisko postupovalo dále v souladu s Dublinským nařízením a požádalo Itálii jako odpovědný stát o přijetí žalobce. Až v případě, že nedojde k předání žalobce do Itálie, může žalovaný postupovat dle vnitrostátních právních předpisů.
13. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

14. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným.

V.

Rozhodnutí soudu

15. Žaloba je nedůvodná.
16. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl rozhodnutím žalovaného č. j. KRPP-171975-9/ČJ-2023-030022 ze dne 1. 12. 2023 dle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem předání do SRN, neboť při pobytové kontrole na hlavním vlakovém nádraží v Plzni dne 30. 11. 2023 se prokázal neplatnou kartičkou povolení k pobytu ze SRN, v ČR nemá povolen jakýkoliv druh pobytu, ocitl se zde omylem, jeho úmyslem bylo cestovat v rámci SRN, avšak usnul a přejel. Téhož dne byl žalobce vyšetřen

na Psychiatrické klinice FN v Plzni s ohledem na to, že u něj byl nalezen lék Alprazolam. Lékař dospěl k závěru, že žalobce je schopen pobytu v CPZ, vzhledem k aktuálnímu klinickému obrazu je nepravděpodobný rozvoj abstinčních příznaků. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že mu byl v Německu přiznán azyl. V domovském státu – Iránu – mu hrozilo z politických důvodů vězení, v něm byl 2 roky, dostávali drogy, aby nemohli spát i více než 40 hodin a od té doby denně užívá léky proti nervozitě. Spolkovou republikou Německo bylo sděleno, že odmítá převzít žalobce zpět, neboť za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je odpovědná Italská republika, jež dne 12. 1. 2024 svoji odpovědnost za žalobce přijala a zaslala souhlas s jeho přijetím. Ze zprávy Policie SRN vyplývá, že žalobce podal na území SRN žádost o azyl, z území je povinen vycestovat na základě dublinského řízení do Itálie, což ale není v současné době možné. Na území SRN má propadlé povolení k pobytu, ale je v této zemi legálně. Rozsudkem zdejšího soudu č. j. 17 A 33/2023-31 ze dne 11. 1. 2024 byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce za účelem jeho předání do SRN. Následně bylo žalobou napadeným rozhodnutím dne 12.1.2024 rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem předání do Italské republiky o 45 dní, tj. celkem na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 30. 1. 2023. Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí o zajištění žalobu, jež byla rozsudkem zdejšího soudu č. j. 17 A 33/2023-31 ze dne 11. 1. 2024 zamítnuta. Ze zprávy Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ze dne 16. 12. 2023 vyplývá, že se žalobce předchozího dne pokusil sebepoškodit vše uvedeným způsobem, nebyl zásadněji zraněn. Byl vyšetřen psychiatrem ve FN v Plzni, kde byl shledán kompenzovaným a následně byl převezen do ZZC, přičemž dle lékařské zprávy byl shledán schopným pobytu v tomto zařízení. Uvedl, že se zabít určitě nechce, ale uvedeného jednání se dopustil, neboť ho nikdo neposlouchá, špatně spí, potřeboval by více léků na spaní. V minulosti užíval marihuanu a heroin.

17. Dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*“
18. Dle § 129 odst. 8 zákona o pobytu cizinců „*Policie je povinna jednat tak, aby byl cizinec předán nebo byl průvoz cizince územím dokončen v nejbližším možném termínu ode dne zajištění.*“
19. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*“
20. Jak vyplývá ze shora uvedeného, předchozím rozsudkem zdejšího soudu bylo přisvědčeno důvodnosti zajištění žalobce, který na území ČR přicestoval neúmyslně, avšak nelegálně ze SRN. V řízení bylo zjištěno, že za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je odpovědná Italská republika, která svoji odpovědnost již přijala a zaslala souhlas s přijetím žalobce. ČR má v souladu s Nařízením (EU) 6 týdnů, tedy dobu do 23. 2. 2024, na realizaci předání žalobce, s tím, že žalobci bude předáno rozhodnutí, které určí odpovědný členský stát, přičemž po pravomocném rozhodnutí o žalobě, jež je předmětem tohoto řízení, bude možné realizovat předání žalobce do odpovědného členského státu. Soud má za prokázané, že důvody pro zajištění žalobce, tedy i pro jeho prodloužení přetrvávají i nadále, ostatně i

žalobce deklaruje, i přes vědomí výše uvedeného, svůj nesouhlas odcestovat do Itálie a vůli setrvat v SRN.

21. Žalobce argumentuje, že je zranitelnou osobou, což dovozuje z toho, že mu v domovském státu hrozí z politických důvodů vězení, přičemž při předchozím pobytu ve vězení mu byly podávány drogy za účelem znemožnění spánku a od té doby užívá denně léky proti nervozitě, v době zajištění se pokusil o sebepoškození. Zákon o pobytu cizinců a zákon o azylu, který s pojmem zranitelných osob operuje, mají odlišný účel a posouzení zranitelnosti cizinců omezovaných na osobní svobodě podle zákona o pobytu cizinců by se proto mělo odlišovat od posuzování zranitelnosti podle zákona o azylu. Podle čl. 3 odst. 9 návratové směrnice zranitelnými osobami jsou „*nezletilé osoby, nezletilé osoby bez doprovodu, zdravotně postižené osoby, starší lidé, těhotné ženy, rodiče samoživitelé s nezletilými dětmi a osoby, které byly mučeny, znásilněny nebo vystaveny jiné závažné formě psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.*“ Podle čl. 16 odst. 3 návratové směrnice se v případě zajištění státních příslušníků třetích zemí „*věnuje zvláštní pozornost postavení zranitelných osob. Poskytuje se neodkladná zdravotní péče a základní léčba.*“ Otázkou potenciální zranitelnosti žalobce se zabýval již rozsudek zdejšího soudu č. j. 17 A 33/2023-31 ze dne 11. 1. 2024, jímž bylo rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí o zajištění žalobce, který podrobně a s odkazem na přílehuovou judikaturu odůvodnil důvody, pro něž nelze žalobce za zranitelnou osobu považovat a soud na něj proto pro stručnost v plném rozsahu odkazuje. V souvislosti s pokusem žalobce o sebepoškození v průběhu zajištění je namístě konstatovat, že žalobci byla poskytnuta neodkladně potřebná zdravotní péče, která byla žalobci poskytnuta rovněž v samém počátku zajištění v reakci na zjištěné léky, jež žalobce pravidelně užívá. SUZ je v důsledku pokusu o sebepoškození žalobce veden jako zranitelná, psychicky nestabilní osoba a v té souvislosti je mu věnována potřebná péče. Postavení žalobce jakožto zranitelné osoby v souvislosti s tím, že je v rámci zajištění veden jako zranitelná osoba, však nevylučuje možnost jeho dalšího zajištění za účelem předání do jiného členského státu EU. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017 - 27, nelze bez dalšího dospět k závěru, „*že takové osoby jsou a priori vyňaty z působnosti vnitrostátních a unijních předpisů upravujících pobyt cizinců a žadatelů o mezinárodní ochranu na území členských států*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, a ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 Azs 461/2019 – 49). Podle čl. 16 odst. 3 návratové směrnice se v případě zajištění zvláštní pozornost věnuje postavení zranitelných osob a poskytuje se jim neodkladná zdravotní péče a základní léčba. Žalobce i přes obsáhlost svých námitek týkajících se jeho zranitelnosti nenamítal, že mu v zajištění nebyla poskytnuta potřebná zdravotní či jiná péče. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že žalobce byl opakovaně psychiatricky vyšetřen a lékaři bylo konstatováno, že jeho zdravotní stav nevyžaduje specifickou psychiatrickou léčbu a péči. Vzhledem k výše uvedenému tedy nelze bez dalšího dospět k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného jen na základě toho, že se žalovaný v rozhodnutí výslovně nezabýval otázkou, zda žalobce je zranitelnou osobou. (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Azs 38/2017 - 28, a ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017 - 27). Námitku týkající se zranitelnosti žalobce v souvislosti s napadeným rozhodnutím proto soud neshledal důvodnou.
22. V případě žalobcem namítaného nesouhlasu s tím, že žalovaný nepřistoupil k aplikaci zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, nezbyvá soudu než se závěrem žalovaného souhlasit. Při posuzování, zda v případě, kdy jsou podle zákona o pobytu cizinců dány důvody zajištění, má správní orgán cizince zajistit nebo použít zvláštní opatření podle

§ 123b téhož zákona, je vždy jeho povinností zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU. Jelikož v průběhu zajištění žalobce nedošlo po vydání předchozího rozsudku zdejšího soudu k žádné změně jeho stavu ani žádnou takovou změnu sám neuvedl, a to ani nyní v projednávané žalobě, nepochybil žalovaný, pokud vycházel z informací zjištěných v době řízení o zajištění žalobce. Rozsudek zdejšího soudu č. j. 17 A 33/2023-31 ze dne 11. 1. 2024 i napadené rozhodnutí konkrétně odůvodňují důvod neúčinnosti případných zvláštních opatření a soud na ně odkazuje. Žalobce vyjádřil úmysl i nadále žít v SRN, ač si je vědom, že mu byla v této zemi zamítnuta žádost o mezinárodní ochranu, přičemž nedisponuje povolením k pobytu na území ČR či jiného členského státu EU a s předáním do Italské republiky nesouhlasí. Žalobce nemá žádnou stálou adresu pobytu na území ČR, nemá ani u koho by mohl bydlet a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, tj. nemá dostatečnou částku k poskytnutí finanční záruky, především však není oprávněn samostatně odcestovat přes Německo do Italské republiky. Žalobce do dnešního dne netvrdil žádnou změnu ve výše zjištěném stavu věci. Soud tudíž spatřuje postup žalovaného v této části za správný, když náležitě situaci žalobce s přihlédnutím ke zjištěným informacím vyhodnotil tak, že v daném případě by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující.

23. Žalobce dále poukazoval na riziko porušení pravidla non – refoulement v případě předání do Itálie s odůvodněním, že italský systém nerespektuje práva žadatelů o mezinárodní ochranu, lze se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů a v případě transferu do Itálie existuje riziko vyhoštění žalobce do země jeho původu, navíc se žalovaný nezabýval otázkou, zda je naplnění účelu zajištění alespoň potenciálně možné. Princip non-refoulement vyplývá z požadavků čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, kde představuje zákaz navrátit cizince přímo, či nepřímo tam, kde by mu hrozilo vážné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení.
24. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se otázkou realizovatelnosti předání žalobce zabýval a konstatoval, že v době rozhodování nejsou žádné skutečnosti, jež by mohly jeho předání do jiného členského státu EU zmařit, přičemž v té souvislosti vycházel z názoru Dublinského střediska MV ČR, z něhož vyplývá, že předání žalobce do Itálie je možné, pravděpodobné a realizovatelné. Zároveň žalovaný na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně dospěl k závěru, že Italská republika je povinna žalobce převzít a jedinou překážkou, proč není možné žalobce předat, ihned jsou ve zmíněném nařízení uvedené lhůty, což je v souladu se stanoviskem Italské republiky, která přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s jeho přijetím, z čehož lze jednoznačně dovodit realizovatelnost předání žalobce.
25. Na námitku žalobce týkající se údajných systematických nedostatků v italském azylovém systému lze analogicky vztáhnout závěry vyjádřené v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, dle kterých s ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států EU, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat bez námitek pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují,

případně jsou-li o jejich existenci pochybnosti. Pochybnosti mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho činnosti. I s ohledem na omezený časový prostor pro vydání rozhodnutí podle § 129 zákona o pobytu cizinců podle rozšířeného senátu platí, že pokud účastník systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

26. Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku, že v případě předání žalobce do Itálie hrozí s ohledem na existenci zásadních nedostatků riziko a existenci rizika jeho vyhoštění do země původu porušení zásady non-refoulement. V této souvislosti je třeba uvést, že to byl žalobce, kdo se zcela dobrovolně rozhodl podat žádost o mezinárodní ochranu právě v Italské republice. Tato námitka je bezpředmětná i z důvodu, že riziko jeho návratu do země původu by stejnou měrou hrozilo i v případě, že by byl předán do SRN (čehož se žalobce domáhá), a to s ohledem na to, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla v této zemi zamítnuta. Vzhledem k tomu, že žalovaný neměl důvodné pochybnosti a ani stěžovatel netvrdil hrozící újmu v případě jeho předání do Italské republiky, nebylo povinností žalovaného se těmito skutečnostmi v rozhodnutí o zajištění zabývat. Nelze zároveň pominout, že Itálie je členským státem EU a je povinna dodržovat pravidla Dublinského nařízení, stejně tak jako ČR či SRN.
27. Další námitka žalobce se týkala skutečnosti, že Protokol o podání vysvětlení byl dle napadeného rozhodnutí datován dnem 5. 9. 2023, ačkoli k zajištění žalobce došlo až 30. 11. 2023 a žalobce v té souvislosti vyslovuje pochyby, zda podklady shromážděné žalovaným byly relevantní. Je zřejmé, že v rozhodnutí uvedené datum je zjevnou nesprávností, resp. písařskou chybou, neboť z obsahu spisu (č. l. 9) je zřejmé, že uvedený protokol je správně datován dnem 1. 12. 2023. Za zjevnou nesprávnost či písařskou chybu lze označit i další nesrovnalost uvedenou v napadeném rozhodnutí, na niž žalobce poukázal, a to, že jednou je uvedeno, že žalobce pobýval na území SRN nelegálně a na jiném místě je uvedeno, že pobýval legálně. Jak vyplývá ze zprávy Policie ČR Krajského ředitelství Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 12. 12. 2023, žalobce na území SRN má propadlé povolení k pobytu, avšak zároveň dle sdělení německé policie byl v SRN legálně. Právě tyto skutečnosti mohly být důvodem uvedené nepřesnosti, které však nezapříčiňují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z obsahu shromážděných podkladů i napadeného rozhodnutí je zároveň zřejmé, že žalovaný individuálně posoudil okolnosti případu žalobce.
28. Soud s ohledem na shora uvedené neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí. Zejména soud považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a věcně správné.
29. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

VI. Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 9. ledna 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně